

Φωνή: Οὐς-σου, νὰ δοῦμεν τούτ' ἢ γράτθιὰ ποῦθε βκαίν-ναι! (σιωπή, νὰ ἴδωμεν πόθεν προέρχεται αὐτὴ ἡ φωνή!) || Φρ. Ἐν ἔβκαλεν μήτε φωνὴν μήτε γροικθιάν (ἔμεινεν ἀναυδος). Συνών. φρ. δὲν ἔβγαλε μήτε μιλιὰ μήτε λαλιὰ.

ἀγροικιά ἡ, (III) ἀγροικία Πόντ. (Τραπ.) ἀγροικιά Θήρ. Θράκ. (Μυριόφ.) Μύκ. κ. ἀ. ἀναγροικιά Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀγροικία.

1) Ἀνοια, μωρία, ἀνοησία Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Τραπ.): Κακόπαθε ἀπ' ἀναγροικιά Σαρεκκλ. Ἀσ' σὴν ἀγροικία σ' ἀκόμαν πολλὰ θὰ παθάντς (ἀπὸ τὴν ἀνοησίαν σου ἀκόμη περισσότερα θὰ πάθῃς) Τραπ. 2) Ἀπειθία, παρακοή Θήρ. κ. ἀ.

ἀγροικιάζομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀγροικιά (τὸ ἀκούειν), πβ. ἐννοιάζομαι, νοιάζομαι ἐκ τοῦ ἐννοια, ἡ ἐκ τοῦ ρ. ἀγροικῶ κατὰ τὸ συνών. ἀφτιάζομαι, ὁ ἰδ.

Ὡτακουστῶ: Αὐτὸς ἀγροικιάζεται. Συνών. ἀφτιάζομαι, βάζω τ' ἀφτί (ἰδ. ἀφτί).

ἀγροικιστία ἡ, Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) ἀγροικιστίγια Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγροίκιστος, δι' ὁ ἰδ. ἀγροίκτητος.

1) Ἀφροσύνη, μωρία: Ἐδειξες πολλὰ ἀγροικιστίαν (πολλὰ = μεγάλην). Συνών. ἀγροικιστοσύνη. 2) Ἀμβλύνοια, δυσμάθεια.

Συνών. ἀγροικοσύνη.

ἀγροικιστοσύνη ἡ, ἀμάρτ. ἀγροικιστοσύνη Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγροίκιστος, δι' ὁ ἰδ. ἀγροίκτητος.

Ἀγροικιστία 1, ὁ ἰδ.

ἀγροῖκος ἐπίθ. (I) ἀγροικος πολλαχ. ἀγροίκους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀγροῖκος λόγ. κοιν. ἀνάγροικος Θράκ. (Σηλυβρ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀνάγροικους Σάμ. κ. ἀ. ἀνέγροικος Βιθυν. Θράκ. (Κεσάν. Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) ἀνέγροικους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) νέγροικους Μακεδ. ἀγροικός Ἡπ. Κέρκ. Πόντ. (Σάντ.) ἀγροικό Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἀ.) Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγροικος. Ὁ τύπ. ἀγροικός κατ' ἐπίδρασιν τῶν πολλῶν εἰς -κός ἐπιθ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,127. Διὰ τὴν ὀξυτονίαν πβ. καὶ τὸ μεταγν. ἀγροικικός.

1) 1) Τραχὺς τοὺς τρόπους, σκαιός, ἀξεστος λόγ. κοιν.: Τί ἀγροῖκος ποῦ εἶναι! κοῖμα ποῦ ξέρεῖ καὶ γράμματα. Ἡ σημ. αὕτη καὶ ἀρχ. Συνών. ἀγροίκτητος Β 4, χωριάτης. β) Τραχὺς, σκληρὸς Ἡπ.: Φόρεμα ἀγροικο. Πβ. τὸ παρὰ Πολυδ. 7,48 «τραχὺ καὶ ἀγροικὸν ἱμάτιον»

γ) Ἀγριος, ἐπὶ φυτῶν καὶ ζώων Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.): Χόρτα ἀγροικὰ Μπόβ. Λάχανα ἀγροικὰ Ἀπουλ. Βίδιν ἀγροικό (ἀγριος βοῦς) Καλημ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Φωσκόλ. Φορτουν. πρᾶξ. Β στ. 43 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «βουβάλι κακορρίζικο καὶ ἀγροικο ἀπ' τὰ μουντάνια».

2) Ὁ μὴ νοῶν, ὁ μὴ ἀντιλαμβάνομενος, ὁ ἀπειρος πολλαχ.: Τοῦ πιδὶ εἶναι ἀνέγροικον ἀκόμη Αἰτωλ. Εἶσι ἀνέγροικους ἀπὸν τέτοις δ' λειὲς αὐτόθι. β) Οὐς. ὁ βαθὺς ὕπνος (ἐκ τῆς φρ. εἶμαι ἀνέγροικος): Νὰ πᾶς 'ς τὸν ἀνέγροικο! (ἦτοι εἰς τὸν αἰώνιον ὕπνον, ἀρχ. «ὄλοιο!», «ἐς κόρακας!»). Ἀρὰ Βιθυν. II) Συνεσταλμένος, δειλὸς (ἐκ τῆς

σημ. τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς μακρὰν τῆς τῶν ἀνθρώπων κοινωνίας ζῶντος, ἣν εἶχε τὸ ἐπίθ. παρ' ἀρχ.) Πόντ. (Σάντ.) Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγροικος καὶ ἐπών. Ἀνδρ.

ἀγροῖκος ἐπίθ. (II) ἀμάρτ. ἀγροίκους Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀγροίκας Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀγροικος (ὁ μὴ νοῶν) νομισθέντος συνθ. μετὰ τοῦ στερητ. ἀ- ἐγεννήθη *ἀγροικός, ὅθεν ἀγροῖκος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀγροῖκος (I). Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1912/3) 50.

1) Νοήμων, νουνεχὴς Μακεδ. (Σιάτ.) 2) Ὁ προαισθανόμενός τι, ὁ μαντεύων περὶ τινος Μακεδ. (Καταφύγ.)

ἀγροικος ἐπίθ. Θήρ. Κεφαλλ. ἀνέγροικος Κύθν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγροικῶ τοῦ ἀρχαίου ἀ νομισθέντος στερητ. διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου ἢ ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γροικῶ, δι' ὁ ἰδ. ἀγροικῶ.

1) Ἐνεργ. ἀπειθής, παρήκοος (θὰ ἐσήμαινε κατ' ἀρχὰς τὸν μὴ ἀκούοντα) Θήρ. Κεφαλλ. Κύθν.: Τέθοιο ἀγροικο παιδί δὲν ἤξανάδα 'ς τὸ γαῖρό μου! Θήρ. Ἀνέγροικος ποῦ εἶσαι, καημένε! || Φρ. Εἶναι Φράγκος ἀγροικος! (ἀπειθέστατος) Κεφαλλ. Συνών. ἀγροίκτητος Β 3. 2) Παθ. ὁ μὴ ἀκούμενος, ὁ περὶ οὗ δὲν λέγεται τι Κεφαλλ.: Φρ. Εἶναι ἄφανος καὶ ἀγροικος (οὔτε φαίνεται οὔτε ἀκούεται). Ἐπῆε ἄφανος καὶ ἀγροικος.

ἀγροικοσύνη ἡ, ἀμάρτ. ἀγροικοσύνη ἡ, Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγροῖκος (I).

1) Μωρία, ἀφροσύνη. 2) Ἀμβλύνοια, δυσμάθεια. Συνών. ἀγροικιστία.

ἀγροικῶ σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀδροικῶ Κύπρ. ἀθροικῶ Κύπρ. ἀροικῶ Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) ἀγροικοῦ Πελοπν. (Μάν.) ἀγροικοῦ Τσακων. ἀγροικῶ πολλαχ. ἀγροικῶ Β.Εῦβ. Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. ἐγροικῶ Καρ. (Μύλασσ.) Πόντ. (Ἀργυρόπ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Χίος (Καρδάμ.) κ. ἀ. γροικῶ σύνθηθ. καὶ Καππ. (Σίλ. Σινασσ. Φάρας.) Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. Σινώπ.) ὄροικῶ Κρήτ. Κύπρ. βροικῶ Θράκ. (Μάδντ.) γροικῶ Σαμοθρ. γροικοῦ Λυκ. (Λιβύσσ.) γροικῶ Εῦβ. (Κύμ.) κ. ἀ. Ἀόρ. ἐνεργ. γροίσκα Καππ. (Σίλ.) Ἀορ. παθ. ἀγροικίστη Πελοπν. (Λάστ.) Μετοχ. ἀγροικισμένος Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἐγροικισμένος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γροικισμένος Κρήτ. Πόντ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀγροικός. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1912/3) 50. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. (λ. γρικεῖν καὶ γροικεῖν). Οἱ τύπ. ἐγροικῶ καὶ γροικῶ ἤδη ἐν Χρον. Μορ. στ. 2692 καὶ 5350 (ἐκδ. JSchmitt 180 καὶ 349). Τὸ ἀδροικῶ ἔτρεψε τὸ γ εἰς δ κατ' ἀνομ., τὸ δὲ ἀροικῶ ἀπέβαλε τὸ γ ἐπίσης κατ' ἀνομ. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐνθ' ἀν. 49. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ τύπ. γροικῶ ἰδ. ΑHeisenberg ἐν Ἀφιερ. εἰς ΓΧατζιδ. 97. Πβ. ἐπίσης ΒΦάβη Γλωσσ. Ἐπισκ. 45 κέξ. καὶ ΣΞανθουδ. Ἐρωτόκρ. 534.

1) Ἐννοῶ, καταλαμβάνω, ἀντιλαμβάνομαι σύνθηθ. καὶ Καππ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. κ. ἀ.): Ὅσα τοῦ εἶπα δὲν τ' ἀγροίκασε Πελοπν. Ἀρχισε νὰ γροικᾷ (ἐπὶ νηπίου) Ἡπ. Τοῦ κουρίτθ' δὲ γροικᾷ ἀκόμα (δὲν ἤλθεν εἰς ἡλικίαν τοιαύτην, ὥστε νὰ ἐννοῇ) Αἰτωλ. Δὲ γροικᾷς

